

И тримата ще та разсипват на пух и прах – статията на Кремен излязя в тая книжка на „Съврем[енна] мисъл“⁵...

1091
(а.е. 953; частично публикувано от Ганка Найденова-Стоилова в „П. К. Яворов – летопис за живота и творчеството му“, С., 1986, с. 518.)

2.

София, 3. XII. 1913 г.

Лора убита. Яворов болницата. Пращам пари. В.

(телеграма, изпратена във Варшава, където са Дора и Боян Пенев по време на трагичната случка; а.е. 953; частично публикувана от Г. Найденова-Стоилова в цит. съч., с. 627, но отбелязано, че телеграмата е без подпис)

3.

30. XII. 1913 г.

...Питаш ме за Яворов.

От вестниците, пък и от вас, трябва да са ти писали как е станала тази работа. Как е станала и аз не зная. И никой не знае. Знай само Господ и само Яворов. И затова, като не знаят нищо, всеки си съставя мнение, според това вярваш ли на Яв[оров] да е извършил убийство, или не. Но съвсем без стимул не може, затова прибягват до „психологическо“ обяснение, т.е., нагазват в областта на фантазиите; там, дето никой не може да убеди никого. Следствието [във] всеки случай не откри нищо против него. Да ти разправам сега подробности е излишно. Яв[оров] е още в болницата. Гръмнал се е в дясното сляпо око, куршумът минал през челото и отишъл на другото око, без да успее да излезе и без да му закачи акъла. Дебела глава, бейий. Правиха му операция, но не можах да го извадят. С едното око прогледна, но слабо, но другото е още затворено и надутото като лукова глава. И за него казват докторите, че е здраво. Во всеки

⁵ Кремен, М. „В полите на Витоша“ и нейните критици. – Съвременна мисъл, III, № 4-5, 1912, с. 295-330.